

Извештај из дебеле позадине "војвођанског фронта"

Пише: Бранислав Ристивојевић
петак, 24 август 2012 15:44

Дана 14. месеца коловоза године 38. од Постања, а 24. од Великог Потопа (по аутономашком календару), ајатолах буџетско-терористичке организације „Ладно Слажемо Војвођане“ (у даљем тексту скраћено ЛСВ) издао је фатву чији наслов гласи:

„За набавке часне и фондове масне!“

У тексту стоји:

„Ко је аутономаш и аутономашког рода,

и од аустро-угарске крви и колена,

а не дош`о у фронт за Војводину:

од руке му ниједан мандат не родио,

рујна набавка ни ЕХИТ бијели!

Извештај из дебеле позадине "војвођанског фронта"

Пише: Бранислав Ристивојевић
петак, 24 август 2012 15:44

Не имао буџетског берићета!

Ни у фонду Капиталном од тендера порода!

Рђом капо док му је јавних предузећа!“

На овако озбиљан позив нити један аутономаш који држи до себе није могао да се оглуши. Одмах су се одазвали највернији јањичари аутономашких заблуда, чија се несаломива одлучност с времена на време мора подшпрајцовати хонорарима са „K und K”

[\[1\]](#)
пројеката:

1. Живанлија; 2. Поп-Алија; 3. Субота-Јусуф; 4. Мехмед-ага Фомшић.

На мобилизацијском зборишту појавио се још и самоподмазујући парадни батаљон „Лако Достављамо Прашак“ (у даљем тексту скраћено ЛДП) иако га нико није звао.

Иако је издавач фатве очекивао окупљање преосталих савезника у крсташком походу на „војвођански Јерусалим“ (у даљем тексту: наши новци) десило се нешто, за аутономашки покрет, потпуно неуобичајено и већ десетину пута виђено.

Нико више није дошао.

Од помоћи из Млетака и Хабсбурга, као и последњих 500 година, нема много користи. Нису они шизматике насељавали на Војну границу, па да сад гину за њих, него обрнуто. Најбоље је ово илустровати речима једног од великих германских државника:

„Не вреде све те овцокрадице костију једног померанског гренадира“. [\[2\]](#)

Из неког неразумљивог разлога ову вечну и болно очиту неједначину аутономаши никако да схвате. Хабсбурзи ће се за обнову Аустроугарске кроз независност Војводине борити до последње литре аутономашког зноја или крви. Зависи шта им буде требало.

Угарски савезници су одлучили да се држе утврђених градова у Делвидеку. Њих се ова битка не тиче. Они су давно схватили да од изјава вазалне послушности престоници имају вајде и ћара, а од сукоба с њом проблеме. На крају крајева, из њиховог угла то је сукоб између шизматика. Како год да испадне они добијају.

Две елитне војне јединице, „Жути мрави“ и „Црвени кмери“, са којима нема шале јер где они прођу ту буџет не расте, и у које су аутономаши јако полагали наде јер са њиховим припадницима деле блискост по местима завичајног порекла, такође се нису појавиле. Немају они времена за овакво ратнохушкачко дангубљење. Има још капиталних фондова и јавних предузећа која очекују њихову неподељену пажњу па нема смисла да разочарају буџетске саборце и саплеменике из околине Змајева и Равног села.

Ипак, највеће разочарање представља једно племе у које су се аутономаши највише надали – Срби из Војводине.

Присутни су на овим просторима једва 500 година од Мохачке битке, а већина међу њима још краће, од Велике сеобе народа.

Извештај из дебеле позадине "војвођанског фронта"

Пише: Бранислав Ристивојевић
петак, 24 август 2012 15:44

~~...~~